

## Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Recenzie la volumul de versuri **Grădina Domnului**, autor **Nicolae VASILE**, Editura **AMANDA Edit**, București, 2017.

### Sărbătoarea triumfului vieții

Spiritul căutător, ludic și mereu tânăr al d-lui. Nicolae VASILE i-a îndreptat pașii spre domenii de activitate diferite, în care și-a dezvoltat cariere de succes. Poezia, însă, pare să aibă un loc aparte în lumea sa, prin ea autorul descoperind sânguincios lucruri noi, pe care, cu bucurie, le împarte cu ceilalți, în edificii lirice pline de prospețime, precum acest nou volum, intitulat „*Grădina Domnului*”.

O astfel de experiență bogată nu putea decât să fie benefică în pregătirea unor noi provocări și, de ce nu, a unei filosofii proprii, pe care autorul o strecoară printre versurile sale: „este toamna un sfârșit?/ Doar pentru cei,/ ce timpul i-a cam depășit!.../”, oferind și soluția, direct și simplu, exact ca pentru o nouă porție bună de viață, ce e gata să fie ingerată: „alătură-te celor ce abia încep/ și o să-ți fie bine!.../” (ambele din poezia *Începuturi de toamnă*) (p. 64).

Mereu în pas cu timpul, în vreme ce „pe alții, valurile vieții i-au luat.” (poezia *Viața, Glossă*) (p. 16), se ia la trântă cu noul, cu „măria sa... calculatorul” (poezia *Sfioasa*) (p.31), și trăiește cu nostalgie, dar și cu speranța: „să visez cum viața/ o ia de la-nceput!...” (poezia *Curtea părintească*) (p. 38).

Și pentru că vorbim despre-nceputuri, copilăria are rolul ei important și a lăsat amprente oferind vioiciune și dinamism, găsindu-l pe poet mereu în acțiune și sedus de frumusețea acelor ani binecuvântați, în care animalele de casă deveneau prieteni de joacă, plini de personalitate: „Aceasta, la rândul ei,/ mai blândă decât cu alți căței,/ gheruțele nu și le-a scos,/ n-a scuipat în sus și-n jos./” (poezia *Pisica și cățelul*) (p. 36).

Cu aceeași candoare, atinge și petalele iubirii, răsfoind istorii personale: „Ți-am dăruit un ghiocel/ și nici nu te-ai uitat la el,/” (poezia *O lacrimă de viață*) și-și transmite limpede sentimentele, în versuri pline de căldură, rememorând curajos o „Durere din iubirea,/ ce-ar fi putut să fie,/” (poezia *Sus și jos*), într-o formulă prozodică la fel de personală.

De altfel, spre final, chiar stabilește exact limitele între care s-au așezat momentele iubirii: „te-am iubit, m-ai iubit,/ casă bună-am făcut,/” (poezia *Ecoul vieții*) (p. 111), pragmatismul mergând mână în mână cu aceasta.

Trecerea într-un alt registru, aceea a reverberațiilor din viața de zi cu zi, se face tot prin larghețea acelei filosofii personale de viață, propunând, din loc în loc, ecouri sociale, pentru că, spune poetul: „Dacă aș fi Eminescu,.../ n-aș mai căuta flori albastre,/ pentru că ori nu mai sunt,/ ori nu mai sunt ale noastre!.../” (poezia *Dacă aș fi... Eminescu*); dar și în poemul „*Mentorul*”, în care poetul însuși se poate

recunoaște cu ușurință: „Lichelele toate/ le-a ținut departe,/ iar pe cei cu carte/ i-a tratat aparte.”

De remarcat sunt și cele trei glose, care se plasează strategic în trei puncte importante ale volumul: la deschidere și încheiere, dar și în inima sa, spre mijlocul volumului, închizând spațiul unui univers poetic construit pe bazele experienței deosebite despre care am vorbit mai sus.

Păstrând intactă în suflet dinamica unei tinereți ce-i assemblează foarte bine spiritul inteligent pe modestia inspirată de o viață plină de concepții înnoitoare, poetul Nicolae VASILE s-a înscris deja pe linia auctorială a celor care merg în pas cu vremurile, cu mult curaj.

La finalul acestor rânduri, îmi exprim, cu emoție, recunoștința pentru onoarea de a scrie tocmai despre volumul celui care mi-a deschis drumul către lumea poeziei publicate, mulțumindu-i încă o dată și felicitându-l pentru o viață extraordinară, într-un spațiu ideatic personalizat cu răbdare și cu bucurie de a trăi.

2017